

# **Karma**

Claudia Vanzegbroeck

© Claudia Vanzegbroeck – 1ste druk: september 2026

ISBN BOEK: 978-94-0394-033-5

Uitgeverij Boekendroom Publishing  
Redactie: C. Jean-Pierre Timmers  
Coverontwerp: Claudia Vanzegbroeck  
The Netherlands

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en schrijver.

## Proloog

**E**indelijk. Het woord klonk als een gebed in zijn hoofd, een mantra die de oceaan met elke beukende golf leek te herhalen. Eindelijk was hij van haar verlost.

De donkerblonde man stond met opeengeklemd kaken en bevende handen aan de rand van de klif. Hij haalde zijn vingers door zijn haren. Zijn nagels schraaptten langs zijn hoofdhuid terwijl hij naar de golven staarde. Het water sloeg hard tegen de rotsen. Zweetdruppels gleden over zijn slapen. Zijn borstkas ging heftig op en neer. Elke ademhaling voelde als een inspanning.

Toen hij naar beneden keek, leek de grond onder hem te bewegen. Hij kon ieder moment uitglijden en in de diepte verdwijnen, naar de plek waar zij nu lag. Heel even stakte zijn adem. Daarna liet hij de lucht langzaam ontsnappen, eerst schokkerig en vervolgens steeds rustiger. Zijn tong gleed over zijn droge lippen. Een voorzichtige, wrange glimlach brak door.

Het is gebeurd. Het is écht gebeurd.

Zijn schouders zakten. Voor het eerst in lange tijd voelde hij zich lichter. Toch liet hij zijn blik nog één keer over het water gaan. Hij verwachtte iets te zien, maar het water gaf niets prijs.

Had ze het dan echt niet zien aankomen?

Een spottende glimlach trok over zijn gezicht. Hoe scherp haar blik ook was en hoe vaak ze hem ook leek te doorgronden, dit had ze niet voorzien. Het was voorbij.

Hij draaide zich om en liep over het grindpad naar zijn jeep. De steentjes kraakten onder zijn schoenen. Hij trok het portier open en liet zich achter het stuur zakken.

Maandenlang had alles in het teken gestaan van dit moment. Hij had nachten wakker gelegen, alles opnieuw overdacht en elke mogelijke fout geprobeerd uit te sluiten. Twijfel had voortdurend aan hem geknaagd. Hij had haar gekend. Beter dan zij zichzelf kende.

En nu was er stilte.

Hij sloot zijn ogen. Geen stem die hem nog bereikte, geen blik die hem volgde. Alleen rust, met daaronder iets dat langzaam groeide.

Vrijheid.

Een nieuw leven lag voor hem open. Hij zag het al voor zich... een bestaan zonder angst, zonder haar aanwezigheid. Zijn mondhoeken krulden omhoog tot een tevreden, beheerste glimlach.

Toch keek hij nog één keer achterom. De oceaan bleef tegen de kliffen slaan. Het water verborg zijn geheim diep onder het oppervlak. Hij bleef even kijken, nam het beeld in zich op en draaide zich toen weer om.

Het was eindelijk voorbij. Nu begon alles pas echt.

# Hoofdstuk 1

Grace

Verleden

**I**k stond in de gang voor de ovale spiegel en liet mijn blik op mijn spiegelbeeld rusten. Mijn donkerblonde bob en groene ogen, omlijst met kleine lichtbruine vlekjes, pasten bij mijn zachte, ronde gezicht. Ik keek nog één keer naar mijn jurk en streek een kreukje glad. De keuken rook naar de appeltaart die ik vanochtend had gebakken. Mijn lippen waren vol, net als de rest van mijn gezicht. De ronde vormen maakten mijn wangen nog boller. Ook mijn lichaam was voller dan me lief was. Gelukkig was ik groot, waardoor mijn vormen niet te veel opvielen.

Ik slaakte een zucht. Nooit eerder had mijn gewicht me beziggehouden... tot nu.

Barry, mijn bruine labrador, keek me met smachtende ogen aan.

Met een zacht klikje ging de deur open. Charlotte stapte de gang in. Ze plaatste haar handen tegen haar wangen terwijl haar ogen fonkelden van verbazing. 'O mams, ik had nooit gedacht dat jij ooit zou hertrouwen.'

Ik sloeg mijn armen rond mijn achttienjarige dochter en trok haar dicht tegen me aan. 'Ik ook niet,

Lottie. Zeker niet op mijn veertigste. Wie had ooit gedacht dat de knappe, invloedrijke Max Harper voor me zou vallen?’

Charlotte gaf Barry een aai over zijn kop en ging voor de spiegel staan. Ze wierp me een korte blik toe en kamde haar blonde, krullende haren. Mijn dochter leek helemaal niet op mij. Meer op Steven Maxwell, haar overleden vader.

Lottie fronste licht en liet haar blik over mijn gezicht gaan. ‘Mams, je staat te dromen.’

Ik knipperde even. ‘Ja... ik moest aan je vader denken.’

‘Dat doe je wel meer de laatste tijd. Is het omdat je gaat trouwen?’

Ik trok mijn schouders op en voelde een knoop in mijn maag. ‘Ik vermoed van wel.’ Ik richtte mijn blik naar beneden en blies langzaam mijn adem uit. De laatste tijd kwam de gedachte aan Steven steeds vaker naar boven. Mijn relatie met Max voelde een beetje als verraad tegenover hem. Wat had ik van Steven gehouden... en dat deed ik nog steeds.

Ik wilde gaan zitten, maar Charlotte kwam naar me toe en sloeg haar armen om me heen. ‘Paps had zich in zijn lot geschikt, mams. Hij wist dat zijn levenseinde niet meer tegen te houden was.’

‘Ja.’ Mijn stem klonk fluisterend. ‘Waarom moest juist hij leukemie krijgen? Een zeldzame vorm die niet meer te genezen was.’

Ik liep naar het terras en ging in de rotan sofa zitten. Mijn gedachten raasden door. Toen hij het ons vertelde, waren we allemaal uit ons lood geslagen. Ik had nog hoop en gaf niet op, tot de dag dat hij daadwerkelijk afscheid moest nemen. Steven Maxwell had blonde haren en blauwe ogen die altijd zacht werden wanneer hij naar Lottie of mij keek. Hij was rustig van aard en stond voor iedereen klaar. Als er thuis iets kapotging, had hij het al gerepareerd voordat ik eraan dacht iemand te bellen. Lottie had diezelfde zorgzaamheid van hem geërfd.

Charlotte kwam naast me zitten. Lottie, zoals ik haar noemde, leek als twee druppels water op hem. Soms had ik het gevoel dat ik meer van mijn dochter dan van mijn zoon hield. Ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht en voelde mijn hart bonken toen plotseling de deur openging. Achter ons klonken voetstappen. Ik draaide me om.

Connor liep met stevige tred de woonkamer in. Toen hij zag dat we buiten zaten, kwam hij naar ons toe en stak zijn handen in de zakken van zijn pak. 'Hé mams! Lottie! Hoi Barry, kom hier, jongen. Barry liep kwapelend op hem af. Connor streek hem over zijn oren en gaf hem een dikke knuffel.

Ik observeerde mijn zoon en glimlachte. Zijn donkerbruine, krullende haren en lichtbruine ogen

blonken in het zonlicht. Hij was groot en slank met een temperament dat vaak niet te bedwingen was. Een eigenschap die hij noch van mij, noch van zijn vader had geërfd. Hij kwam voor me staan en legde zijn handen op mijn schouders. 'Ben je klaar om miss Harper te worden, mams?' Zijn ogen lieten me geen ruimte om weg te kijken.

Mijn mondhoeken krulden op. 'Dat denk ik toch.' Ik sloeg mijn ogen neer en aaide Barry over zijn kop.

Connor wierp me een bezorgde blik toe. Zijn ogen gleden kort naar Lottie. Toen keerden ze terug naar mij, scherp en onderzoekend.

'Blijven jullie in Sydney wonen?'

'Ja, we nemen onze intrek in Max' penthouse aan de haven.'

Connor fronste zijn wenkbrauwen en zette zijn handen in zijn zij. 'Is het dit wat je wilt, mams?'

Ik trok mijn schouders op en voelde een lichte druk op mijn borst, een mengeling van spijt en berusting.

'Ik was liever hier gebleven... maar ik begrijp dat Max

j dichter bij zijn werk wil wonen. Voor mij maakt het eigenlijk niet zoveel uit.'

Connor ging op de andere sofa zitten en liet zijn blik op mij rusten, doordringend en onverstoorbaar. 'Dat geloof ik niet. Je bent verliefd op dit huis, mams. Het huis van oma en opa is je dierbaar'

Ik hield mijn hoofd een beetje omhoog, slikte diep en voelde mijn ogen vochtig worden. 'Dat is zo, maar Max houdt nu eenmaal niet van koloniale stijl. Het is een stijl afkomstig uit New South Wales en die is niet gangbaar in Sydney. De meeste zakenmensen kiezen voor moderne penthouses.'

Snel pinkte ik een traan weg. Connor mocht mijn weemoed niet zien.

Ik stond op en draaide me naar de grote ramen toe. Ze hadden meerdere glaspanelen met in het midden een wit kruishout. Ik slaakte een diepe zucht. Deze vensters pasten zo goed bij de witte bakstenen gevel. Hoe kon ik dit huis niet liefhebben? Elke zonnestraal die door de ramen gleed, elke hoek vol vertrouwde herinneringen. Het voelde helemaal van mij.

Ik leunde tegen de houten balustrade en keek naar de blauwe jacaranda's die de tuin omsloten. Ze bloeiden tot november. Verschillende boomsoorten sloten het geheel af, waardoor onze privacy gewaarborgd bleef.

Mijn dochter legde haar hand op mijn schouder. Ik krulde mijn mondhoeken op en legde mijn hand op de hare. 'O Lottie, dit is zo'n romantisch huis. Hopelijk blijven jij en Connor dit altijd koesteren.'

'Dat doen we, mams. Beloofd.'

'Dank je. Dat is een hele geruststelling. Het huis betekent veel voor me. Mijn vader liet dit huis zestig

jaar geleden bouwen. Als directeur van Hamilton Building and Constructions Group had hij de middelen om zijn droom uit te bouwen.'

Lottie knikte. 'Opa Charles was een succesvol zakenman. Hij hield van de bouwwereld.'

Ik voelde een warmte in mijn borst opkomen. Mijn mondhoeken krulden vanzelf omhoog. 'Dat is zo. Ooit hoop ik dat jullie het bedrijf zullen overnemen.'

Connor kwam naast me staan. Hij schudde zijn hoofd. 'Geen denken aan, mams. Een bouwbedrijf is niks voor mij.'

Lottie beet op haar onderlip.

Ik boog door mijn knieën en keek mijn dochter van onderen aan. 'En jij, schat?'

'Daar hadden we het al eerder over, mams. Die hele bouwwereld interesseert me niet. Ik zou liever een eigen kledingzaak willen openen.'

Een hoorbare zucht ontsnapte aan mijn mond. 'Oké, ik begrijp het, maar zoals jullie weten ligt deze zaak in mijn hart. Het verkopen aan een andere eigenaar zou hartverscheurend zijn. Dit bedrijf is niet zoals alle anderen. Hier worden mensen op de eerste plaats gezet. Dit was de reden waarom de zaken goed draaiden. Klanten kwamen altijd eerst bij mijn vader. De financiële resultaten volgden vanzelf. Een geweldige strategie.'

‘O mams, ik begrijp je helemaal. We zien wel als het zover is, goed?’ zei Lottie meelevend.

Ik knikte. ‘Als het zover komt, moeten we dit met Pete bespreken.’

Pete McLaren was mijn beste collega én papa’s vriend. Ik vertrouwde hem volledig. Al vijftientwintig jaar werkte hij nauw met mijn vader samen. Toen paps op zijn zeventigste stierf, namen Pete en ik het bedrijf over. De geur van koffie en papier op kantoor voelde vertrouwd, maar ik wist waarom ik hier stond. Mijn belofte aan paps om zijn imperium draaiende te houden, al had ik er weinig zin in.

‘Jammer dat oma na opa’s dood niet lang meer heeft geleefd,’ zei Lottie.

Ik zuchtte en knikte. ‘Ja, ze zorgde altijd voor ons en stond klaar voor alles. Als enig kind vroeg ik veel van haar. Oma en opa waren onafscheidelijk. Ik bewonderde oma Amelie zo erg dat ik voor dezelfde weg koos. Ik wilde thuisblijven voor jullie en paps wilde dat ook.’

De sfeer was geladen, maar de herinneringen die we deelden waren warm en vertrouwd. Ik ging weer zitten en staarde naar de ondergaande zon.

‘Toen paps stierf, sloot het zakenleven zich om me heen als een lawaaijige machine. Telefoons bleven rinkelen, agenda’s klapten open, de lucht rook naar koffie en haast. Er was geen tijd om te rouwen, alleen

om door te gaan. Tot mijn grote verrassing ontdekte ik dat ik genoot van het werk. De toetsen klikten onder mijn vingers, de stemmen van mijn collega's vulden de ruimte en ik voelde me ineens helemaal betrokken. Medewerkers staken hun hart en ziel in hun taken. Dat raakte me. Het bedrijf smeekte om vernieuwing, en tijdens een meeting over nieuwe technologieën zag ik hem. Max. Hij stapte de kamer in met ideeën scherp en helder. Mijn hart sloeg een slag over terwijl ik naar hem luisterde. Plots voelde het kantoor niet langer als een verplichting, maar als een uitdaging.'

Charlotte hield haar hoofd een beetje schuin en liet haar ogen op de mijne rusten. Wat is ze toch een goede luisteraar. Connor was er ondertussen ook komen bijzitten. Hij liet zijn ellebogen op zijn knieën rusten, strengelde zijn vingers in elkaar en hield zijn hoofd gebogen. Ineens werd het stil.

Het beeld van Max schoof ongevraagd voor mijn ogen. Zijn scheve, bijna achteloze glimlach raakte me dieper dan ik wilde toegeven. Mijn adem stokte even. Achter die grijns trilde iets onuitgesproken, een spanning die onder mijn huid kroop en daar bleef hangen. Nog voor ik kon nadenken, gleed een koude rilling langs mijn ruggengraat. Dit was geen toeval. Er zat iets aan deze ontmoeting dat ik niet kon plaatsen... iets wat me niet losliet.

## Hoofdstuk 2

**Max**

Heden

**I**n mijn exclusieve penthouse aan de haven van Sydney stond ik voor de spiegel en knoopte de kraag van mijn smetteloos overhemd dicht. Snel trok ik mijn vest aan en keek op mijn horloge. Ik moest me haasten, want over een halfuurtje had ik een belangrijke meeting bij Atlassian, een Australisch technologiebedrijf dat wereldwijd bekendstaat als pionier in samenwerkingstools en softwareontwikkeling. Scott, de bedrijfsleider, had een belangrijke bespreking die ik absoluut niet mocht missen.

Met forse pas stapte ik naar buiten en nam de lift naar de ondergrondse parkeergarage waar mijn zwarte Porsche Taycan trouw op me wachtte. Ik trok het portier open en stak de sleutel in het slot. Op dat ogenblik rinkelde mijn mobieltje. Het nummer was me niet bekend. 'Verdomme, wat nu weer!' Zuchtend duwde ik de ontvangstknop in.

'Meneer Harper, kunt u meteen naar het politiebureau komen? We kwamen gisteren bij u

langs, maar er was niemand thuis,' weerklonk een bittere mannenstem.

Ik wreef over mijn haren en liet al mijn adem naar buiten komen. 'Moet dat nu? Ik heb zo dadelijk een belangrijke meeting.'

'Meneer Harper, als het niet dringend was, had ik u niet gebeld. Rechercheur Smith verwacht u in zijn kantoor.'

Met opeengeklemd tanden keek ik naar mijn horloge en zag dat ik slechts een kwartier de tijd had. Scott zou razend zijn. 'Goed, ik kom eraan.'

Ik startte mijn auto en reed in volle vaart richting het politiebureau. Rechercheur Smith... Wat wilde die man van me? Een diepe zucht ontsnapte uit mijn mond.

Toen ik het gebouw binnenliep, stond een kleine man met donkere haren aan het onthaal. Zijn kruin was kaal, maar zijn dikke snor gaf hem een norse uitstraling. Toen de glazen deur openschoof, stapte ik op hem af.

'Meneer Harper?'

Ik knikte.

'Volgt u maar. Ik ben rechercheur Smith.'

Hij liep de gang in. De muren waren kaal en lichtgrijs. Het geluid van onze stappen weerkaatste hol. De rechercheur opende een zware deur met een

metalen klik en stapte naar binnen. Hij stak zijn arm naar me uit en gebaarde dat ik moest gaan zitten. De kamer was klein en sober ingericht. In het midden stond een eenvoudige tafel van donker laminaat. Aan de ene kant twee stoelen die hard en ongemakkelijk oogden, aan de andere kant een stoel met een stapel dossiers ernaast. Op tafel stond een opnameapparaat. Het rode lampje brandde zwak. Het apparaat leek onverbiddelijk mee te tellen. Zweet ontsproot op mijn voorhoofd. In de hoek hing een camera. Er waren geen ramen, alleen gladde muren met aan het plafond een tl-balk die felle en directe verlichting bood. Een koude rilling gleed over mijn rug. De rechercheur ging zitten, opende zijn notitieblok en legde zijn pen klaar. Zijn blik sneed recht door me heen. Ik draaide mijn hoofd naar rechts en merkte ineens de spiegelwand op die naast me stond. Ik vermoedde dat anderen konden meeluisteren. Zelf zag ik niets.

‘Koffie?’ klonk de harde toon van Smith.

‘Nee, dank u. Kunt u me alsjeblieft vertellen wat er aan de hand is?’

De rechercheur was een gezet man. Hij schonk zichzelf koffie in. De bittere geur vulde de ruimte. Zijn vingers haakten in elkaar terwijl hij vooroverboog. ‘Ga zitten.’

Ik schoof de stoel achteruit. Met tegenzin liet ik me erop zakken, mijn blik al op de klok gericht. Laat dit alsjeblieft snel voorbij zijn.

‘Meneer Harper, Grace Hamilton is uw echtgenote, klopt dat?’

Ik haalde mijn zakdoek uit mijn vest en veegde het zweet van mijn voorhoofd. ‘Dat klopt.’

‘Wanneer zag u haar voor het laatst?’

De vraag van de rechercheur voelde als een kiezelsteen die in een diepe put werd geworpen. Ik keek naar boven en hoorde de tl-lamp boven mijn hoofd onophoudelijk zoemen. Een zweetdruppel liep langs mijn ruggengraat naar beneden. De blik van de man bleef op mijn gezicht rusten, zwaar en onverbiddelijk. Ik opende mijn mond en probeerde iets te zeggen. ‘H... hoe bedoelt u?’

‘Uw echtgenote is verdwenen. Daarvan deed u gisteren aangifte. Waar zag u haar voor het laatst?’

Ik fronste mijn wenkbrauwen en opende mijn mond, maar er kwam geen klank uit. Bij de tweede poging lukte het echter wel. ‘Dat zei ik toch? Gisterenmiddag wandelden we langs de Ravine des Casoars, in het noordwesten van Kangaroo Island. Opeens gleed ze uit en viel van de klif.’

De rechercheur streek met zijn hand over zijn voorhoofd. ‘Van een klif val je niet zomaar. Hadden jullie ruzie?’

Ik voelde mijn maag keren. ‘Wilt u beweren dat ik mijn vrouw heb vermoord?’

‘Dat heb ik niet gezegd. Ik vraag het u. Vertel me precies wat er is gebeurd.’

Een diepe zucht ontsnapte aan mijn mond. Mijn ellebogen lagen op zijn tafel. Ik strengelde mijn vingers in elkaar en hield mijn blik naar het tafelblad gericht. 'Zoals ik al zei, stond ze dicht bij de rand. Ik keek even niet op en toen viel ze. Ik rende in volle spurt naar haar toe, wilde haar hand pakken, maar het was jammer genoeg te laat. Ik heb meteen de hulpdiensten gebeld, maar ze konden haar niet vinden. Is er inmiddels al nieuws?'

Smith pakte zijn kogelpen en speelde er wat mee. Zijn blik hield de mijne strak vast. 'Weet u wat ik bizar vind, meneer Harper?'

Mijn ogen bleven op die van de rechercheur rusten. 'Wat dan?'

'U holt naar een belangrijke meeting terwijl uw vrouw wordt vermist. Hoe kunt u nog werken?'

## Hoofdstuk 3

Grace

Verleden

**O**p het moment dat Max bij de vergadertafel verscheen, hield ik mijn adem in. De rest van de stemmen werd achtergrondruis. Alleen hij had nog gewicht. Hij schonk me niet de aandacht waar mijn hart zo naar verlangde. Even ontmoetten onze blikken elkaar, maar daarna richtte hij zich tot Pete, de voorzitter van de vergadering. Zijn donkerblonde haren en bruine ogen maakten hem alleen maar aantrekkelijker. Zijn zakelijke houding gaf hem een zelfverzekerde uitstraling. Hij droeg een taupekleurig pak dat prachtig aansloot bij de tint van zijn haar. Als zelfstandig IT-consultant leidde hij de projecten van mijn vader. Ik had er alle vertrouwen in dat hij een betrouwbare adviseur was. Talrijke keren voelde ik zijn ondoorgroendelijke blik op me rusten. Dan sloeg ik mijn ogen neer, want ik wist dat hij alleen maar interesse in me had omdat ik de nieuwe bedrijfsleider was. Maar mijn lichaam leek die uitleg minder te accepteren. Mijn handen voelden warm en licht gespannen, alsof ze iets wilden zeggen wat mijn hoofd niet kon. Mijn hele lijf fluisterde dat er iets gevaarlijks in zijn blik zat, terwijl mijn hoofd volhield dat het

alleen om zaken ging. Mijn vingers trommelden lichtjes op de rand van de tafel, klein en ritmisch, alsof ik zo mijn zenuwen kon wegkloppen. Max bewoog nauwelijks, maar iedere subtiele beweging van hem raakte me. Het zachte schrapen van zijn stoel, het krassende geluid van zijn pen en de lichte beweging van zijn elleboog wanneer hij zijn aantekeningen maakte, leken door de ruimte te trillen. Mijn oren pikten elk detail op alsof mijn lichaam elk signaal van hem opslurpte. Toen onze blikken elkaar opnieuw kruisten, sloeg mijn hart sneller. Zijn ogen hielden me vast, scherp en afwachtend, en voor een fractie van een seconde leek hij te glimlachen. Een bijna ongrijpbare kromming van zijn lippen. Mijn adem stokte. Een ongekennde spanning trok door mijn schouders. Het leek op een elektrische gloed die van mijn nek tot in mijn handen gleed. Een gespannen draad tussen ons die ik niet kon negeren en niet durfde los te laten. Ik wist dat ik moest focussen op de vergadering, op de cijfers, de deadlines, de stemmen die nog steeds zachtjes door de kamer zweefden. Maar mijn lichaam weigerde mee te doen. Alles in mij stond in brand... elk deel van mij wist dat dit meer was dan zakelijke aantrekkingskracht. Mijn hoofd bleef argumenteren dat hij slechts een adviseur was, een professional die zijn werk deed, maar mijn hart fluisterde iets anders. Wanneer ik naar hem keek,

dacht ik aan een geladen waarschuwing, opwindend en een tikkeltje gevaarlijk.

Na de meeting kwam hij op me af en glimlachte vriendelijk. 'Grace Hamilton, je ziet er stralend uit. Het is me een grote eer je te leren kennen.'

Een zachte warmte trok door me heen, alsof de woorden een onzichtbaar licht in mijn borst hadden ontstoken. Zijn glimlach, eenvoudig en oprecht, raakte iets in me dat ik niet dagelijks voelde... een mengeling van erkenning en onverwachte tederheid. Het compliment legde zich als een warme gloed over me heen, terwijl de nadruk op 'eer' me even uit het alledaagse tilde. Voor een ogenblik stond de ruimte stil... mijn hart bonsde niet sneller, maar dieper. Het herinnerde zich plotseling weer hoe het voelde om echt gezien te worden. Er sloop een glimlach om mijn lippen, geboren uit een mengsel van verlegenheid en onverwachte trots.

'Meneer Harper, aangename kennismaking. Het is me een waar genoegen u te mogen ontmoeten.'

Onze blikken verstrengelden zich en vanaf dat moment was iedere spanning er een te veel.

'Ik ga ervoor zorgen dat Hamilton Building and Constructions Group een modern bedrijf wordt, met unieke technologieën.'

'Daar twijfel ik niet aan. Pete en ik rekenen op een vernieuwde aanpak.'

Pete kwam bij ons staan en lachte hartelijk. 'Ik vertrouw erop dat het goed komt met onze infrastructuur, die inmiddels al sterk verouderd is. We zijn dringend aan vernieuwing toe.' Hij gaf Max een schouderklopje, maar trok zijn hand meteen weer terug en schonk mij een hartelijke glimlach. 'Hopelijk zijn we in goede handen.'

Daar stonden we dan, met zijn tweeën, Max en ik. Zijn blik verzachte, zijn glimlach verbreedde. Hij legde zijn hand op mijn schouder en trok me mee de vergaderruimte uit. 'Laten we samen iets gaan drinken en klinken op het succes van de onderneming.'

Een lichte krulling van mijn lippen speelde terwijl ik hem tot aan zijn auto volgde. Mijn mondhoeken trokken iets omhoog toen hij het portier voor me opende. Mijn hart sloeg sneller, en een warme gloed trok van mijn borst naar mijn handen. Dit moment zei meer dan woorden konden vangen.

'Ik ken een goede pub aan de haven waar de champagne voortreffelijk is.'

Zijn voorstel klonk als goud in mijn oren. 'Heerlijk! Ik houd wel van een goed glas champagne.'

Max' glimlach werd alsmaar breder. 'Ik wist het. Een klassedame zoals jij hoort verwend te worden.' Hij sloot het portier, liep naar de andere kant en

stapte in. Met een ingetogen elegantie startte hij zijn auto.

Wij gingen naar de Fortune of War, een vermaarde pub aan de haven van Sydney, bekend als de oudste drankgelegenheid van de stad, die sinds 1828 bestond en de rijke geschiedenis van Sydney belichaamde. Door de jaren heen werd ze vooral bezocht door zeelieden, soldaten en locals. Deze historische plek bevond zich in de wijk The Rocks en bood een authentieke sfeer waar men het verleden kon proeven.

‘Leuk,’ zei ik.

‘Ik weet dat je van historische dingen houdt.’

Mijn ogen vlogen open. ‘Hoe weet je dat?’

Hij trok zijn schouders op en een kleine, haast onzichtbare krul speelde om zijn mond. ‘Als trouwe bewonderaar deed ik wat opzoekwerk. Ook je vaders bedrijf is uniek. De manier waarop hij het beheerde, was nog unieker. De warmte straalde van hem af, zelfs als hij zaken deed. Het viel me op hoeveel hij over me wist, alsof hij elk detail van mijn leven had verzameld.

‘Onderzoek jij je partners altijd zo grondig?’ kon ik niet nalaten te vragen. Mijn stem klonk iets zachter dan ik bedoelde, terwijl ik zijn reactie aftastte.

‘Alleen als een zakenpartner mij werkelijk interesseert.’

Zijn blik trof me als een warme golf die zonder waarschuwing over me heen sloeg. Dit was geen gewone ontmoeting van ogen; het voelde alsof hij de hele ruimte om ons heen zachtjes wegduwde totdat alleen ik nog overbleef. Tijdens de rit spraken we nog nauwelijks.

Hij parkeerde de Porsche aan de overkant en stapte uit. Toen ik het portier sloot, voelde ik zijn ogen op me, donker, aandachtig, bijna onverstoorbaar. Ze leken recht door alle ruis heen te kijken. Er zat een rustige zekerheid in, een soort stille vastberadenheid die me deed vergeten wat ik eigenlijk aan het doen was. Ik voelde hoe mijn adem even haperde. Mijn lichaam kon zelf niet bijbenen wat er gebeurde. Het was een stille aanwezigheid zonder woorden. Mijn maag kromp samen.

Met zelfverzekerde pas kwam hij naar me toe en legde zijn hand op mijn onderrug. Samen liepen we naar een tafel op het terras. De geur van comfortfood zoals fish & chips, burgers, beef & Guinness stew, schnitzels en ontbijtklassiekers steeg op. De dampen van net geserveerde gerechten lieten het water in mijn mond komen. Een ober zette een stoofschotel van rundvlees met warme jus naast ons neer en verdween. Nee, niet nu Grace. Dit is niet het moment om te eten.

Max bestelde een fles champagne. Zijn ogen twinkelden terwijl zijn kaken gespannen waren. In zijn blik herkende ik een zwaarte die ik moeilijk kon omschrijven. Een rilling gleed over mijn ruggengraat. Deze man viel niet te peilen. Zijn mysterieuze blik deed vragen rijzen. Waarom wilde hij bij me zijn?

## Hoofdstuk 4

**Max**

Heden

**I**k reed naar mijn werk. Mijn kantoor lag in een gebouw van vijftig verdiepingen dat hoog boven de haven uittorende en uitzicht bood over de haven. Bij de ingang begroette ik de receptioniste en haastte me naar de vergaderzaal. Het tapijt smoorde mijn voetstappen. Met ingehouden adem beende ik door de eindeloze gangen. Sally, mijn blonde secretaresse, bleef staan toen ze me zag aankomen. Ik wierp haar een korte blik toe. Haar verleidelijke lippen weken uiteen. Ik stapte op haar af en duwde haar tegen de deur van een lege vergaderzaal.

‘Max, wat doe je?’

Ik hield mijn hand voor haar mond en drukte mijn lippen op de hare. Ze sloeg haar armen om me heen en beantwoordde mijn innige kus. Toen ik haar diepe verlangen voelde, duwde ik haar van me af. ‘Zo wil ik het hebben, liefje! Nu moet ik gaan.’

Alsof ze nooit had bestaan, liet ik haar staan, vervolgde mijn weg en trok met een ruk de deur van de vergaderzaal open. De geur van verse koffie steeg op. Veertien mannen, allemaal in een strak pak, keken

verrast op. 'Sorry, dat ik laat ben. Ik kreeg een onverwacht telefoontje en werd dringend weggeroepen. Maar ik ben er.'

Scott zat aan het hoofdeinde. De mannen wachtten stilzwijgend af. Door de grote ramen viel het daglicht naar binnen en verspreidde zich over een strak maar warm ingericht interieur. Licht hout, planten en zachte stoffen gaven de zaal een warme uitstraling, ondanks de moderne technologie.

'Max? Je bent gekomen?' zei Scott. Zijn grijze haren glansden in het ochtendlicht terwijl zijn zware bril van zijn neus gleed.

'Ja, natuurlijk. Waar waren jullie gebleven?'

Ik liet mijn blik over de anderen glijden en richtte die vervolgens op de tafel. Om me heen klonken stemmen, maar ik kon me niet concentreren op de inhoud. Verdomme, waarom hadden ze Grace nog niet gevonden? Werd ze dan zo ver meegesleurd door de woeste golven? Mijn borst trok strak en het zweet parelde zwaar op mijn voorhoofd. Mijn hart bonkte luid. Veel te luid. Het ramde tegen mijn ribben en het bonzen trok omhoog tot in mijn keel. Ik keek van het ene gezicht naar het andere, maar hun stemmen vervaagden tot een dof geroezemoes.

De meeting duurde eindeloos. Pas toen alle genodigden opstonden, kon ik weer opgelucht ademhalen. Iedereen liep naar buiten. Scott kwam als laatste naar me toe en kneep in mijn onderarm. 'Het

spijt me, Max. Neem je tijd. Misschien vinden ze je vrouw snel.'

Ik knikte, stak mijn handen in mijn broekzakken en liep naar het raam.

De lucht was helderblauw, maar in de verte trokken donkere wolken voorbij die zacht weerspiegelden in het water. Vanuit vrijwel elke vergaderplek zag je het diepblauwe water van Sydney Harbour, waar veerboten en zeilboten rustig langs gleden. Aan de ene kant van het raam ontvouwde zich een panoramisch uitzicht op de Sydney Harbour Bridge, imposant maar elegant met zijn stalen bogen. Aan de andere kant schitterde het beroemde Opera House, met zijn witte schelpvormige daken die contrasteerden tegen de glinsterende golven. Langs de kade zag ik de bedrijvigheid van passagiers die in- en uitstapten, cafés met terrassen en toeristen die foto's maakten. Een cruiseschip voer net de haven binnen.

Ik probeerde mezelf tot rust te dwingen. Dit is niets. Gewoon een dag als alle andere. Gewoon ademen. Maar hoe langer ik naar het water staaarde, hoe sterker het gevoel werd dat ik iets vergat. Niet zomaar iets, iets belangrijks. Iets dat net buiten mijn bewustzijn zweefde, als een woord op het puntje van mijn tong. Plotseling schoot er een beeld door

mijn hoofd, zo scherp dat ik bijna achteruitdeinsde:  
een flits van een vrouw die vocht voor haar leven en  
nog steeds ademhaalde.

# Hoofdstuk 5

Grace

Verleden

**D**e dag van mijn huwelijk beleefde ik als een droom. Max stond bij de kerk te wachten en glimlachte lief. Hij droeg een donkergrijs pak met bijpassende vlinderdas en klassieke schoenen. Zijn bruine ogen vonden de mijne en gleden vervolgens over mijn witte, romantische bruidsjurk. De roosjes in mijn haren die de sluier bijeenhielden, maakten het geheel mooi af. Charlotte droeg mijn bruidsboeket. Haar blik bleef op me rusten, warm en glanzend van trots.

‘O mams, je bent zo mooi.’ De tranen sprongen in haar ogen.

Connor stond bij het altaar. Zijn blik gleed van Max naar mij, voorzichtig en bijna tastend. Er hing een gereserveerde afstand om hem heen, maar tussen die koelte voelde ik een zachte warmte, een stille betrokkenheid. ‘Jullie zijn een perfect paar, mams. Ik hoop dat je gelukkig wordt.’

Hij boog voorover en drukte een zachte zoen op mijn wang. De warmte daarvan bleef nog even hangen, alsof zijn zorgzaamheid een tastbare plek in

de lucht achterliet. Zijn hand klopte kort op Max' schouder, stevig maar vriendelijk. Toen stapte hij opzij. Hij stak zijn hand in zijn zak en gaf me een snelle knipoog. Een klein, geruststellend teken dat de ringen veilig bij hem waren en alles goed zou komen.

Na de kerkdienst reden we naar mijn ouderlijke huis, waar de geur van vers geplukte bloemen en lichte vanille van de taart zich door de kamers verspreidde. Het zachte geroezemoes van gasten, het rinkelen van glazen en gelach vulden de ruimte.

Pete stapte op me af en omhelsde me stevig. 'Ik hoop dat je nu eindelijk gelukkig kunt zijn, Grace.'

De warmte in zijn stem verraste me, waardoor mijn ogen vochtig werden.

'Dat hoop ik ook, Pete. Heb je ervoor gezorgd dat Max op de loonlijst staat?'

'Dat deed ik. Net zoals je vroeg, maar of het verstandig is...' Hij haalde zijn schouders op. 'Daar heb ik mijn twijfels over.'

Ik slikte en legde mijn hand op zijn schouder. 'Ik wil niet meer dezelfde fouten maken als voorheen, Pete.'

Pete knikte, met een kleine en aarzelende beweging.

Ik slaakte een diepe zucht en krulde mijn mondhoeken op. 'Konden mijn ouders er maar bij zijn.'

Petes blauwe ogen fonkelden. Zijn mondhoeken gingen bijna ongemerkt omhoog en fijne lachrimpeltjes verschenen in zijn gezicht. Het leek alsof ze waren gegroeid door de jaren van de vriendelijkheid die hij uitstraalde en de oprechte gesprekken die ik samen met hem en mijn vader had gevoerd.

‘Dat had ik ook gewild, maar helaas. Ik ben ervan overtuigd dat ze je vanuit de hemel feliciteren.’

Ik pinkte een traan weg en zag in de verte mijn dochter aan de zijkant van het terras tegen een pilaar leunen. Ze staarde voor zich uit. Haar ogen, groot en mat glinsterend, keken niet echt naar wat er voor haar lag, maar wel ergens doorheen, alsof haar gedachten nog bleven hangen in het verleden. Haar mondhoeken hingen lichtjes naar beneden, niet dramatisch, maar merkbaar genoeg om een constante droefheid te verraden.

‘Het lijkt wel alsof Charlotte problemen heeft met dit huwelijk,’ fluisterde ik.

Pete keek in de richting van mijn dochter. ‘Misschien heeft ze meer tijd nodig. Wellicht mist ze haar vader.’

Op dat moment kwam Connor naar ons toe. ‘Hopelijk ga je nu wat minder werken en eindelijk leren genieten van je vrije tijd, mams.’

Ik legde mijn hand op zijn onderarm en kneep er zachtjes in. 'Dat ga ik proberen, maar ik kan je niets beloven, jongen. Ik zie wel.'

'De zaak kan wel even zonder je. Gebruik je tijd voor Max,' vertelde Pete.

'Hoor ik hier mijn naam?'

Ineens stond Max achter ons.

Ik deed een stap in zijn richting en omhelsde hem liefdevol. 'Ik had je niet zien komen,' zei ik en gaf hem een liefdevolle zoen op zijn mond.

'Ik kan niet wachten om vanavond met je te vrijen,' fluisterde hij zachtjes in mijn oor.

Mijn mondhoek krulde voorzichtig op. Er borrelde iets van opwinding in me op, maar tegelijkertijd voelde ik een beklemmende spanning in mijn borst. Ik slikte en draaide mijn hoofd een fractie weg.

'Het... het is alleen dat ik...' begon ik, mijn stem haperend. 'Ik heb soms moeite met... dichtbij zijn.'

Ik voelde hoe mijn handen zachtjes over mijn knieën gleden, op zoek naar houvast.

Hij legde zijn hand op de mijne en kneep er voorzichtig in. 'Dat is oké,' zei hij zacht. 'We doen het stap voor stap. Jij bepaalt het tempo.'

Een lichte zucht ontsnapte uit mijn mond. De angst voor intimiteit was er nog steeds, maar er was ook iets troostends in zijn geduldige aanwezigheid.

Misschien... misschien kon ik het deze keer proberen, zonder mezelf helemaal bloot te geven.

Charlotte stond nog steeds op dezelfde plek en leek zich van iedereen afzijdig te houden.

Pete gaf me een geruststellend klopje op mijn schouder. 'Ik ga wel met haar praten.'

Ik knikte en opeens stond Max weer naast me.

'Jouw kinderen gaan zich goed voelen in mijn penthouse, Grace. Connor houdt van modern.'

'Ja,' was alles wat ik kon uitbrengen. Mijn blik gleed weer naar Charlotte die van Pete wegliep. Op dat ogenblik moest ik aan Steven denken. Ik hoorde zijn stem, zijn zachte gelach en vooral zijn geduld wanneer Charlotte iets wilde bewijzen en herinnerde me zijn trots wanneer zijn dochter hem eindelijk gelijk moest geven. En dan dat ene moment, jaren geleden, waarop hij me met een serieuze blik aankeek en zei: 'Je hoeft niet altijd de sterkste te zijn, Grace. Wees vooral eerlijk, dat is wat Charlotte van je nodig heeft.'

'Je bent zo stil?' vroeg Max.

Ik knipperde met mijn ogen. 'O echt? Het is allemaal zo overweldigend,' murmelde ik.

Sophie, onze huishoudhulp, kwam naast me staan en wachtte tot Max zich naar een vriend omdraaide. Ze was een donkere vrouw van een jaar of zestig met prachtige dreadlocks. Ze verscheen elke ochtend vroeg, nog vóór het huis helemaal ontwaakte, met

dezelfde zachte tred waarmee ze al twintig jaar door de gangen liep. Haar handen waren licht verweerd van het werk, maar bewogen met een verrassende soepelheid, alsof ze precies wisten waar elke knop, lade en vouw in dit huis thuishoorde. Haar gezicht droeg rimpeltjes die niet alleen van de jaren kwamen, maar van de vele glimlachen die ze uitwisselde met mijn kinderen, die nu allang geen kinderen meer waren. Alleen ik zag ze nog zo.

Sophie boog zich naar mijn oor en fluisterde: 'Je denkt aan Steven. Is het niet?'

Mijn mondhoeken krulden op. 'Ja, je kent me zeer goed. Jammer dat hij moest gaan. Dit verdiende hij niet. Lottie doet me zo vaak aan hem denken. Het lijkt wel of ze problemen heeft met dit huwelijk.'

Sophie legde haar hand op de mijne. 'Dat weet ik, kindje, maar focus je nu maar op je nieuwe echtgenoot. Het verleden is voorbij. Je gaat eindelijk een gelukkig leven tegemoet. Al het personeel staat achter je en duimt voor je.'

Een paar tuinmannen kwamen me feliciteren, evenals zakenpartners van mijn vader. We voerden beleefde gesprekken en plotseling stond Max pal voor me. Zijn blik was hongerig en ik begreep waar hij aan dacht. Zijn ogen stonden vol aandrang. Vanavond was de huwelijksnacht. We waren nooit eerder intiem geweest en om eerlijk te zijn, was ik toch wel een

beetje bang. Het lichaam van een veertigjarige vrouw was niet meer hetzelfde als dat van een jong meisje. Het was raar dat ik daar alleen bij Max moest aan denken. Hij had me er nooit iets over gezegd. Er was dus geen enkele reden dat ik me slecht moest voelen, maar telkens wanneer hij op deze manier naar me keek, daagde diezelfde gedachte op.

Plots kwam Kane, onze vaste tuinman, het terras opgelopen. Hij viel niet meteen op door zijn lengte, maar door de manier waarop hij bewoog: kalm, met een soepele vanzelfsprekendheid, alsof elke stap afgemeten was. Zijn huid had de diepe, warme gloed van roestig oker, dezelfde tint als het Australische binnenland waar zijn Aboriginal voorouders vandaan kwamen. In het zonlicht leek die kleur te leven, als een landschap dat ademde. Zijn witte tanden staken fel af tegen zijn donkere huid. Zijn tred was licht, bijna dansend. Niet verwonderlijk, want dansen was zijn grote passie. Van zijn vader had hij de kunst van het dansen geleerd, begeleid door de diepe klanken van de didgeridoo. Soms, als de avond viel, speelde hij voor ons. Die klanken, rauw, ritmisch en hypnotiserend, leken rechtstreeks uit de aarde te komen. Dan danste hij op blote voeten over het gras. Het was alsof hij de sterren aanriep. Zijn handen waren ruwe landschappen op zichzelf: brede

handpalmen, diepe lijnen, eelt dat getuigde van het werk dat hij ermee deed.

Vanaf mijn plek zag ik hoe zijn blik zich in de rug van Max boorde. Het was geen gewone blik, maar één die de lucht tussen hen leek te verdichten. Een koude rilling gleed langs mijn armen. Terwijl ik dit alles aanschouwde, kreeg ik het gevoel dat ik getuige was van een onuitgesproken confrontatie, eentje die nog niet begonnen was, maar al zwaar in de lucht hing. Alsof Kane met zijn blik alleen al iets los kon wrikken wat Max zo wanhopig probeerde verborgen te houden.